

MITEN KILPAILU ON JÄRJESTETTÄVÄ?

Porvarilliset kirjailijat ovat kirjoitelleet ja kirjoittelevat yhä vuorenkorkuisia paperipinkkoja ylistäen kilpailua, yksityisyritteliäisyyttä sekä muita kapitalistien ja kapitalistisen järjestelmän suurenmoisia ansioita ja ihanoituksia. Sosialisteja on syytetty siitä, että he eivät halua ymmärtää noiden ansioiden merkitystä eikä ottaa huomioon „ihmisen luontoa”. Mutta itse asiassa kapitalismi on aikoja sitten korvannut pienen itsenäisen tavaratuotannon, jonka vallitessa kilpailu saattoi vähänkään *laajassa* mitassa kasvat-
taa yritteliäisyyttä, tarmoa ja aloiterohkeutta.— suurella ja hyvin suurella tehdastuotannolla, osakeyhtiöillä, syndikaateilla ja muilla monopoleilla. *Tällaisen* kapitalismin vallitessa kilpailu merkitsee väestöjoukkojen, väestön suunnattoman enemmistön, työtätekevien yhdeksänkymmenen yhdeksän sadasosan yritteliäisyyden, tarmon ja rohkean aloitteellisuuden ennen kuulumattoman petomaista tukahduttamista, se merkitsee myös kilpailun vaihtamista finanssipuijaukseen, pakkovaltaan, matelevaisuuteen yhteiskunnallisen asteikon ylimmillä portailla.

Sosialismi ei sammuta kilpailua, vaan päinvastoin luo ensi kerran mahdollisuuden soveltaa sitä todella *laajasti*, todella *joukkomitassa*, saada todella enemmistö työväestä sellaiseen toimintaan, jossa se voi näyttää, mihin pystyy, panna kykynsä liikkeelle, nostaa esiin uusia kykyjä, joita kansan keskuudessa on ehtymätön lähde ja joita kapitalismi on polkenut, kuristanut ja tukahduttanut tuhansittain ja miljoonittain.

Meidän tehtävänämmä on nyt, kun sosialistinen hallitus on vallassa,— kilpailun järjestäminen.

Porvariston liehakoitsijat ja kupinnuolijat ovat kuvailleet sosialismia yksitoikkoiseksi, penseäksi, ikävystyttäväksi

ja harmaaksi kasarmiksi. Rahapösön lakeijat, riistäjien rengit — herrat porvarilliset intelligentit — ovat „pelotelleet” sosialismilla kansaa, joka nimenomaan kapitalismin vallitessa on tuomittu pakkotyöhön ja kasarmielämää muistuttavaan ylenmääräiseen, riuduttavaan työhön, puolittain nälkäiseen olemassaoloon ja mitä suurimpaan kurjuuteen. Ensimmäisenä askeleena työtätekevien vapauttamiseksi tästä pakkotyöstä on tilanherrain maiden konfiskointi, työväenvalvonnan käytäntöönottaminen ja pankkien kansallistaminen. Seuraavina askeleina ovat tehtaiden kansallistaminen, koko väestön pakollinen järjestäminen kulutusosuuskuntiin, jotka samanaikaisesti ovat tuotteiden myyntiosuuskuntia, viljan y.m. välttämättömyystarvikkeiden kaupan valtiomonopoli.

Vasta nyt voidaan tehdä laajasti, todella joukkoimitassa mahdolliseksi yritteliäisyyden, kilpailun ja rohkean aloitteellisuuden ilmaiseminen. Jokainen tehdas, josta kapitalisti on heitetty pois tai ainakin taltutettu todellisen työväenvalvonnan avulla, jokainen kylä, josta on ajettu tiehensä riistäjätilanherra ja otettu häneltä pois maat, on nyt ja vasta nyt työkenttä, jolla työihminen voi näyttää, mihin hän pystyy, suoristaa selkäänsä, ojentautua täytemittaan, tuntee olevansa ihminen. Ensimmäisen kerran vuosisatoja vieraille tehdyn työn jälkeen, riistäjien hyväksi tehdyn epävapaan työn jälkeen on hänellä nyt mahdollisuus *tehdä työtä omaksi hyväkseen*, vieläpä sellaista työtä, joka nojautuu uusimman tekniikan ja kulttuurin kaikkiin saavutuksiin.

Tämä ihmiskunnan historiassa mitä valtavin epävapaan työn vaihtaminen työhön omaksi hyväkseen ei tietenkään voi tapahtua ilman hankauksia, vaikeuksia ja selkkauksia, ilman väkivaltaa paatuneita loiseläjiä ja heidän mielistelijöitään kohtaan. Tässä suhteessa ei yhdelläkään työläisellä ole harhaluuloja: työläiset ja köyhimmät talonpojat, joita ovat karaisseet riistäjien hyväksi tehdyn pakkotyön pitkän, pitkät vuodet, lukemattomia kertoja niiden pilkanteon ja häväistyksen kohteeksi joutuminen sekä kova puute, tietävät, että tarvitaan aikaa riistäjien vastarinnan *murtamiseen*. Työläiset ja talonpojat eivät ole lainkaan niiden herrojen intelligenttipahasten, kaikkien noiden novajazhizniläisten ja muun moskan sentimentaalisten harhakuvitelmien saastuttamia, jotka ovat „huutaneet” äänensä

käheiksi kapitalisteja vastaan, „huitoneet” heitä vastaan, „lyöneet” heitä pillahtaakseen sitten itkuun ja käyttäytyäkseen kuten piesty koiranpentu, kun tuli kysymys *teoista*, kun uhkaukset oli toteutettava, kun kapitalistien *syryttäminen* oli suoritettava käytännössä.

Epävapaan työn suurenmoinen vaihtaminen työhön omaksi hyväkseen, työhön, joka on suunnitelmallisesti järjestetty jättiläisessä, yleisvaltakunnallisessa (vississä määrin jopa kansainvälisessä, yleismaailmallisessa) mitassa, vaatii myös — paitsi „*sotilaallisia*” toimenpiteitä riistäjien vastarinnan murtamiseksi — valtavia *organisaatio-*, järjestelyponnistuksia proletariaatin ja talonpoikaisköyhälistön taholta. Organisatorinen tehtävä punoutuu yhdeksi erottamattomaksi kokonaisuudeksi eilisten orjanomistajain (kapitalistien) ja heidän lakeijalaumansa — porvarillisten intelligenttiherrojen — säälimättömän sotilaallisen nujertamistehtävän kanssa. Me olemme aina olleet organisaattoreita ja päälliköitä, me olemme komentaneet — näin puhuvat ja ajattelevat eiliset orjanomistajat ja heidän intelligenttikäskyläisensä — me tahdomme jäädä sellaisiksi, me emme rupea tottelemaan „tavallista rahvasta”, työläisiä ja talonpoikia, me emme alistu heidän valtaansa, me muutamme tiedon aseeksi, jolla puolustetaan rahapösön etuoikeuksia ja kansan alistamista pääoman herruuteen.

Näin puhuvat, ajattelevat ja toimivat porvarit ja porvarilliset intelligentit. *Etuilun* kannalta katsoen heidän menettelynsä on ymmärrettävää: maaorjuuttajatilanherrain liehittelijäin ja kupinnuolijain, Gogolin kuvaamien pappis-, kirjuri- ja virkamiestyypin ja Belinskiä vihaavien „intelligenttien” oli myös „vaikea” luopua maaorjuudesta. Mutta riistäjien ja heidän intelligenttirenkiensä asia on toivoton. Työläiset ja talonpojat murtavat heidän vastarintaansa, — valitettavasti ei vielä tarpeeksi lujasti, päätäväisesti ja armottomasti — ja saavat sen *murretuksi*.

„He” luulevat, että „tavallinen rahvas”, „tavalliset” työläiset ja köyhimmät talonpojat eivät selviydy siitä suuresta, todella sankarillisesta tämän sanan maailmanhistoriallisessa mielessä, organisaatioluontoisesta tehtävästä, jonka sosialistinen vallankumous on pannut työtätekevien hartaille. „Ilman meitä ei tulla toimeen”, lohduttelevat itseään kapitalisteja ja kapitalistista valtiota palvelemaan tottu-

neet intelligentit. Heidän julkea laskelmansa ei toteudu: sivistyneet ihmiset jo nyt erottautuvat heistä siirtyen kansan puolelle, työtätekevien puolelle, auttaen pääoman renkien vastarinnan murtamisessa. Ja organisaattorikykyjä taas on talonpoikaistossa ja työväenluokassa paljon, ja nämä kyvyt vasta alkavat tuntea itsensä, herätä, tulla mukaan elävään, luovaan, suureen työhön, käydä itsenäisesti käsiksi sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseen.

Eräs tärkeimpiä, ellei kaikkein tärkein tehtävä on nyt tämän työläisten ja yleensä kaikkien työtätekevien ja riisitettyjen itsenäisen aloitteellisuuden kehittäminen mahdollisimman laajaksi luovan *organisaatiotyön* alalla. On hinnalla millä hyvänsä murskattava vanha, *järjetön*, typerä, iljettävä ja inhottava ennakkoluulo, että valtiota voivat hallita, että sosialistisen yhteiskunnan organisatorista rakennustyötä voivat johtaa muka ainoastaan niin sanotut „ylimmät luokat”, ainoastaan rikkaat tai ne, jotka ovat käyneet läpi rikkaiden luokkien koulun.

Se on ennakkoluuloa. Sitä pitää yllä mätä rutiini, rämettyneisyys ja orjallinen tottumus, mutta vielä enemmän kapitalistien likainen omanvoitonpyynti, joiden etujen mukaista on hallita ryöstäen ja ryöstää halliten. Ei. Työläiset eivät unohda hetkeksikään, että he tarvitsevat tiedon voimaa. Se tavaton into, jota työläiset osoittavat ja osoittavat juuri nykyisin valistuksen alalla, todistaa, ettei tässä suhteessa proletariaatin keskuudessa ole eikä voi ollakaan harhaluuloja. Mutta *organisatoriseen* työhön pystyy *rivityöläinenkin* ja -talonpoika, joka on luku- ja kirjoitustaitoinen, jolla on ihmistuntemusta ja käytännöllistä kokemusta. Tällaisia henkilöitä on *joukoittain* siinä „tavallisessa rahvaassa”, josta porvarilliset intelligentit puhuvat ylimielisesti ja ylenkatseellisesti. Työväenluokassa ja talonpoikaistossa on tällaisia kykyjä vielä ehtymätön ja mitä rikkain lähde.

Työläiset ja talonpojat „arastelevat” vielä, he eivät ole vielä tottuneet siihen, että *he* ovat nyt *hallitseva* luokka, he eivät vielä ole riittävän päättäväisiä. Kumous ei voinut luoda näitä ominaisuuksia *kerralla* miljoonissa ja taas miljoonissa ihmisissä, jotka nälkä ja puute oli pakottanut koko elämänsä ajan tekemään työtä keppikurin alaisina. Mutta siinä juuri onkin vuoden 1917 Lokakuun vallankumouksen voima, siinä juuri onkin sen elinkykyisyys,

siinä juuri onkin sen voittamattomuus, että se *herättää* näitä ominaisuuksia, murtaa kaikki vanhat esteet, katkoo ruostuneet kahleet ja johtaa työtätekevät uuden elämän *itsenäisen* luomistyön tielle.

Tilinpito ja valvonta — se on jokaisen työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvoston, jokaisen kulutusosuuskunnan, jokaisen huoltokomitean tai -liiton, jokaisen tehdaskomitean tai yleensä työväenvalvonnan elimen taloudellinen *perustehtävä*.

Taistelu vanhaa tottumusta vastaan — katsella työn määrää ja tuotantovälineitä epävapaan ihmisen näkökannalta: kuinka voisi vapautua liialliselta vaivannäöltä, kuinka voisi kahmaista vaikkapa palasen *porvaristolta*, — tämä taistelu on välttämätöntä. Tämän taistelun ovat jo aloittaneet eturivin tietoiset työläiset, jotka antavat päättäväisen vastaiskun niille tulokkaille, joita tehdastyöläisten keskuuteen ilmestyi erittäin paljon sodan aikana ja jotka nyt tahtoisivat suhtautua *kansan* omistamaan tehtaaseen, kansan omaisuudeksi siirtyneeseen tehtaaseen, entiseen tapaan ajatellen yksinomaan tältä kannalta: „kahmaistaan mahdollisimman suuri pala ja sitten livistetään”. Kaikki, mikä talonpoikaistossa ja työtätekevissä joukoissa on tietoisista, rehellistä ja ajattelevaa, asettuu tässä taistelussa eturivin työläisten puolelle.

Tilinpito ja valvonta, jos niitä suorittavat työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostot korkeimpana valtiovaltana tai niitä suoritetaan *tämän* vallan ohjeiden, valtuuksien mukaan, — kaikkialle ulottuva, yleinen ja kaikkalainen tilinpito ja valvonta, — työn määrää ja tuotteiden jakoa koskeva tilinpito ja valvonta — siinä on sosialistisen uudelleenjärjestelyn *olemus*, kun kerran proletariaatin poliittinen herruus on pystytetty ja turvattu.

Tilinpito ja valvonta, jotka ovat välttämättömät sosialismiin siirtymistä varten, voivat olla vain joukkoluontoisia. Vain työläis- ja talonpoikaisjoukkojen vapaaehtoinen ja tunnollinen, vallankumouksellisella innostuksella suorittama yhteistyö tilinpidossa ja *rikkaisiin, veijareihin, vetelehtiöihin ja huligaaneihin kohdistuvassa* valvonnassa voi voittaa nämä kirotn kapitalistisen yhteiskunnan jätteet, nämä yhteiskunnan hylkiöt, nämä auttamattomasti mädäntyneet ja kuoleutuneet jäsenet, tämän saastan, ruton ja

mätäpaiseen, joka on jäänyt sosialismille perinnöksi kapitalismilta.

Työläiset ja talonpojat, työtätekevät ja riistetyt! Maa, pankit, tehtaat ovat siirtyneet koko kansan omaisuudeksi! Ryhtykää *itse* pitämään tiliä ja valvomaan tuotantoa ja tuotteiden jakoa,—siinä ja *vain* siinä on tie sosialismin voittoon, sen voiton tae, kaikesta riistosta ja kaikkinaisesta puutteesta ja kurjuudesta saatavan voiton tae! Sillä Venäjällä riittää viljaa, rautaa, puutavaraa, villaa, puuvillaa ja pellavaa kaikille, kun vain oikein jaetaan työ ja tuotteet, kun vain tämä jakaminen otetaan koko kansan *asianmukaiseen, käytännölliseen* valvontaan, kun vain voitetaan kansan viholliset: rikkaat ja heidän kupinnuolijansa, samoin veijarit, vetelehtijät ja huligaanit myös *jokapäiväisessä taloudellisessa* elämässä eikä vain politiikassa.

Ei mitään armoa noille kansan vihollisille, sosialismin vihollisille, työtätekevien vihollisille. Sota elämästä ja kuolemasta rikkaita ja heidän kupinnuolijoitaan, porvarillisia intelligenttejä vastaan, sota veijareita, vetelehtijöitä ja huligaaneja vastaan. Sekä nämä että nuo, edelliset ja jälkimmäiset, ovat veljeksiä, kapitalismin lapsia, herrasyhteiskunnan, porvarillisen yhteiskunnan lellipoikia, yhteiskunnan, jossa pieni joukko rosvoasi kansaa ja piti kansaa pilkkanaan,—yhteiskunnan, jossa puute ja kurjuus heitti tuhansia ja taas tuhansia huliganismin, itsensämyymisen, veijauksen ja ihmistapojen unhoittamisen tielle,—yhteiskunnan, jossa työtätekevissä väistämättömästi kasvoi pyrkimys pelastua vaikkapa petoksella riistolta, pujahtaa pois ja vapautua vaikkapa hetkeksikin vastenmielisestä työstä, siepata vaikkapa palanen leipää millä tavalla tahansa ja millä hinnalla hyvänsä, jottei olisi tarvinnut nähdä nälkää eikä tuntea itseään ja lähimmäisiään aliravitukseksi.

Rikkaat ja veijarit, ne ovat saman mitalin kaksi eri puolta, ne ovat kapitalismin elättämien *loiseläjien* kaksi pääryhmää, ne ovat sosialismin pääviholliset, nämä viholliset on otettava koko väestön erikoisen silmälläpidon alaisiksi, heitä on säälimättä rangaistava, jos he pienimmässäkään määrin rikkovat sosialistisen yhteiskunnan sääntöjä ja lakeja. Kaikenlainen heikkous, kaikkalainen horjuminen

ja hempeämielisyys tässä suhteessa olisi mitä suurin rikos sosialismia kohtaan.

Jotta sosialistinen yhteiskunta ei joutuisi kärsimään vahinkoa näiden loiseläjien takia, on järjestettävä koko kansan toimesta työn määrän, tuotannon ja tuotteiden jaon tilinpito ja valvonta, jota miljoonat työläiset ja talonpojat kannattavat vapaaehtoisesti, tarmokkaasti ja vallankumouksellisella innostuksella. Ja tämän tilinpidon ja valvonnan järjestämiseksi, joka on *täysin käsitettävä* ja täysin voimienmukainen jokaiselle rehelliselle, järkevälle ja toimeliaalle työläiselle ja talonpojalle, on herätettävä eloon heidän omat, heidän keskuudestaan lähtöisin olevat organisatoriset kyvyt, on herätettävä heissä — ja järjestettävä koko valtion mitassa — *kilpailu* organisatoristen saavutusten alalla, on tehtävä niin, että työläiset ja talonpojat ymmärtäisivät selvästi eron sivistyneen ihmisen välttämättömän neuvon ja „tavallisen” työläisen ja talonpojan välttämättömän valvonnan välillä siihen *leväperäisyyteen* nähden, joka on niin tavallista „sivistyneillä” ihmisillä.

Tuo leväperäisyys, huolimattomuus, hutiloiminen, epätasallisuus, hermostunut hätiköinti, taipumus korvata teot väittelyllä ja työ lörpöttelyllä, taipumus tarttua kaikkeen mahdolliseen maailmassa eikä viedä mitään päätökseen on muuan „sivistyneiden ihmisten” ominaisuuksia, jotka eivät lainkaan johdu heidän pahasta luonnostaan, sitä vähemmän ilkeydestä, vaan kaikista elämän tottumuksista, heidän työehdoistaan, liikaväsymyksestä, epänormaalista henkisen työn erottamisesta ruumiillisesta työstä ynnä muista samantapaisista seikoista.

Meidän vallankumouksemme virheiden, puutteellisuuksien ja laiminlyöntien joukossa on melkoinen merkitys niillä virheillä y.m., jotka johtuvat näistä meidän piiriimme kuuluvien intelligenttien surettavista — mutta nykyhetkellä kiertämättömistä — ominaisuuksista ja siitä, kun *työläiset eivät* valvo riittävästi intelligenttien *organisatorista* työtä.

Työläiset ja talonpojat „arastelevat” vielä, siitä heidän on päästävä, ja he *epäilemättä* pääsevätkin siitä. Ilman sivistyneiden ihmisten, intelligenttien, spesialistien neuvoa ja johtavaa ohjetta ei tulla toimeen. Jokainen vähänkin järkävä työläinen ja talonpoika käsittää tämän erinomaisesti, eikä meidän piiriimme kuuluvilla intelligentteillä ole syytä valittaa, että työläiset ja talonpojat eivät

suhtaudu heihin kyllin huomaavaisesti ja toverillisen kunniottavasti. Mutta neuvo ja johtava ohje toisaalta ja *käytännöllisen* tilinpidon ja valvonnan järjestäminen toisaalta ovat kaksi eri asiaa. Intelligentit antavat useinkin mitä parhaimpia neuvoja ja johtavia ohjeita, mutta ovat vallan naurettavan, *mahdottoman* ja häpeällisen saamattomia, kykenemättömiä *toteuttamaan* käytännössä noita neuvoja ja ohjeita, *valvomaan käytännössä* sitä, että sana muuttuisi teoksi.

Ja tässä ei missään tapauksessa tulla toimeen *ilman* „rahvaasta”, työläisistä ja työtätekevistä talonpojista lähtöisin olevien käytännönmies-organisaattorien apua ja *johtavaa osuutta*. „Eiväthän jumalat saviruukkuja vala”, tämä totuus on työläisten ja talonpoikain painettava mitä lujimmin mieleensä. Heidän on ymmärrettävä, että koko kysymys sisältyy nyt *käytäntöön*, että on tullut juuri se historiallinen hetki, jolloin teoria muuttuu käytännöksi, jolloin käytäntö elävöittää, oikoo ja tarkistaa teoriaa ja jolloin erikoisesti pitävät paikkansa Marxin sanat: „jokainen askel käytännöllistä toimintaa on tärkeämpi kuin tusina ohjelmia”⁹³—jokainen askel rikkaiden ja veijareiden todelliseksi taltuttamiseksi, vähentämiseksi käytännössä, heidän alistamiseksi täydellisen valvonnan ja silmälläpidon alaiseksi on tärkeämpää kuin tusina erinomaisia järkeilyjä sosialismista. Sillä „on harmaat, ystäväni, kaikki teoriat, elämän kultapuu vain ikivihannoi”.

On järjestettävä kilpailua työläisten ja talonpoikien keskuudesta nousseiden käytännönmies-organisaattorien kesken. On taisteltava kaikkea kaavamaisuutta vastaan ja ylhäältäkäsinkin tehtyjä yhtäläistytymisyrityksiä vastaan, mihin intelligentit ovat niin taipuvaisia. Demokraattisella ja sosialistisella sentralismilla ei ole mitään yhteistä kaavamaisuuden eikä ylhäältäkäsinkin säädetyn yhtäläistytymisen kanssa. Yhtenäisyyttä pää- ja perusasiassa, oleellisessa ei riko, vaan sen juuri turvaakin *monipuolisuus* yksityiskohdissa, paikallisissa erikoisuuksissa, niissä menetelmissä, joilla työhön *tartutaan*, valvonnan toteuttamistavoissa sekä loiseläjien (rikkaitten ja veijarien, vetelehtijäin ja hysteeristen intelligenttien j.n.e., y.m.s.) hävittämisen ja vaarattomaksi tekemisen *keinoissa*.

Pariisin Kommuuni oli suuri esikuva alhaaltäkäsinkin lähtöisin olevan aloitteellisuuden, omintakeisuuden, liikkeen

vapauden ja vauhdikkaan tarmon — sekä vapaaehtoisen, kaavoista vapaan sentralismin yhdistämisestä. Meidän Neuvostomme kulkevat samaa tietä. Mutta ne „arastelevat” vielä, ne eivät ole vielä päässeet vauhtiin, eivät ole päässeet „sisälle” uuteen luovaan suurtyöhönsä sosialistisen järjestelmän pystyttämiseksi. Neuvostojen on rohkeammin ja oma-aloitteisemmin tartuttava asiaan. On tarpeen, että jokainen „kommuuni” — jokainen tehdas, jokainen kylä, jokainen kulutusosuuskunta, jokainen huoltokomitea — keskenään *kilpailen* esiintyisi työn ja tuotteiden jaon tilinpidon ja valvonnan käytännöllisinä järjestäjinä. Tämän tilinpidon ja valvonnan ohjelma on yksinkertainen, selvä ja jokaiselle ymmärrettävä: että leipää olisi jokaisella, että kaikki kulkisivat lujissa jalkineissa ja eheissä vaatteissa, että heillä olisi lämmin asunto, että he tekisivät työtä tunnollisesti ja ettei yksikään veijari (niiden joukossa myöskään työtä pakoileva) kulkisi vapaana, vaan istuisi vankilassa tai suorittaisi rangaistustaan raskaimmanlaatuisissa pakkotöissä, ettei yksikään rikas, joka poikkeaa sosialismin säännöistä ja laeista, voisi välttää sitä veijarin kohtaloa, minkä oikeuden ja kohtuuden mukaan pitää tulla rikkaan kohtaloksi. „Ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä” — tämä on sosialismin *käytännöllinen* käsky. Se on pantava täytäntöön *käytännössä*. Sellaisista *käytännöllisistä* saavutuksista on meidän „kommuuniemme” sekä työläis- ja talonpoikaisorganisaattoriemme ja sitäkin suuremmalla syyllä intelligenttiorganisaattoriemme ylpeiltävä (sitä *suuremmalla* syyllä, koska viimeksi mainitut ovat tottuneet *liikaakin*, tottuneet *yllettömästi* ylpeilemään yleisillä ohjeillaan ja päätöslauselmillaan).

Itse kommuunien, maaseudulla ja kaupungissa toimivien pienten solujen on laadittava ja kokeiltava käytännössä tuhansia muotoja ja keinoja käytännöllisen tilinpidon sekä valvonnan järjestämiseksi rikkaisiin, veijareihin ja tyhjäntoimittajiin nähden. Monipuolisuus tässä on elinvoimaisuuden tae, tae menestyksestä saman yhteisen päämäärän saavuttamisessa: Venäjän maan *puhdistamisessa* kaikenlaisista vahingollisista syöpäläisistä, veijarikirpuista, ludepohatoista ja niin edespäin. Jossain paikassa pannaan vankilaan kymmenkunta pohattaa, tusina veijareita ja puoli tusinaa sellaisia työmiehiä, jotka pakoilevat työtä (yhtä huligaanimaisesti kuin monet latojat Pieta-

riissa, etenkin puoluekirjapainoissa, pakoilevat työtä). Toisessa paikassa heidät pannaan siivoamaan käymälöitä. Kolmannessa heille annetaan karsserin jälkeen keltainen todistus, jotta koko kansa pitäisi heitä silmällä *vahingollisina* ihmisinä, kunnes he parantavat tapansa. Neljännessä ammutaan itse paikalla yksi kymmenestä loiselämään syyllistyneestä. Viidennessä keksitään erilaisten menetelmien yhdistelmiä ja esimerkiksi ehdollisella vapauttamisella saadaan aikaan nopea parantuminen niiden pohaattojen, porvarillisten intelligenttien, veijareiden ja huligaanien keskuudessa, jotka ovat parannettavissa. Mitä monipuolisempaa se on, sitä parempi, sitä rikkaampi on oleva yhteinen kokemus, sitä varmempi ja nopeampi tulee olemaan sosialismin menestys, sitä helpommin käytäntö muovailee — sillä vain käytäntö voi muovata — *parhaat* taistelumenetelmät ja -keinot.

Missä kommuunissa, missä suurkaupungin korttelissa, missä tehtaassa, missä kylässä *ei ole* nälkäisiä, *ei ole* työttömiä, *ei ole* rikkaita tyhjäntoimittajia, *ei ole* porvariston lakeijalurjuksia, itseään intelligenteiksi nimittäviä sabotoijia? missä on enemmän tehty työn tuottavuuden kohottamiseksi? uusien hyvien talojen rakentamiseksi köyhälistölle ja köyhien sijoittamiseksi pohaattojen taloihin? köyhien perheiden jokaisen lapsen varustamiseksi säännöllisesti pullollisella maidolla? — juuri näistä kysymyksistä on saatava käyntiin kommuunien, yhdyskuntain, kulutus- ja tuotanto-osuuskuntien ja -yhdistysten sekä työläisten, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostojen *kilpailu*. Sellaisessa työssä tulee *organisaattorikykyjen käytännössä* astua esiin ja tulla kohotetuksi ylös, yleisvaltakunnalliseen hallintatyöhön. Heitä on kansassa paljon. He ovat vain olleet poljettuina. Heitä on autettava pääsemään alkuun. He *ja vain he*, joukkojen tukiessa heitä, voivat pelastaa Venäjän ja pelastaa sosialismin asian.

*Kirjoitettu joulukuun 25—28 pnä 1917
(tammikuun 7—10 pnä 1918)*

*Julkaistu ensi kerran
tammikuun 20 pnä 1929
„Pravda” lehden 17. numerossa
Allekirjoitus: N. Lenin*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*